

тоди) главатаритѣ, бидейки напустнати отъ народнитѣ тѣлпи, немили недраги се скитаха по Стара Планина! . . .

Възбунтуванитѣ народни тѣлпи сложиха орѣжие прѣдъ императорскитѣ войски. . . . Съ буйността на подпаленѣ барутѣ избухна априлското въстание, а се свърши съ меккошавостѣта на черната „татарска робия“. . . . Клисуря, Перушица. Батакъ и Панагюрище станаха на *пепелище*. . . . Затворитѣ съ бунтовници се напълниха; на пѣтъ и кръстопѣтъ бѣсилки израстнаха. . . . Кореспонденти и комисари въстанническото пепелище посѣтиха и на „вчеловѣчена Европа“ за станалото клане обадиха. . . . „Европа трепна; Руссия скокна“. . . .

И за всичко туй Турция двойно, тройно и *четворно* заплати!

III.

На стр. 9—33 автора ни разказва какъ на 20-и априли се получило въ главната квартира на Бенковски писмото на Т. *Каблешковъ*, и какъ Панагюрци сж вдигнали „знамето на Свободата“. Първоначално „военния съвѣтъ“ се противилъ и не искалъ да се даде сигнала за *бунтъ*, но Бенковски изхокалъ *свѣтниницитѣ*, и на чело на четирмата апостоли излѣзълъ на улицата и далъ сигнала за бунтъ. Четирмата апостоли *сами* цѣлъ часъ по улицитѣ сж викали: *бунтъ, бунтъ*, и гърмѣли съ пушки. Въ отговоръ на дадения сигналъ пететотинѣ годишния **робъ** затворилъ вънкашнитѣ си шорти прѣдъ лицето на апостолитѣ. . . . Слѣдъ малко роба се прѣмѣнилъ въ бунтовнически дрѣхи, въоружилъ се и чекалъ . . . какво е чекалъ? Та нима той е знаелъ какво или кого чека! Нѣкой си се сѣтилъ за камбанитѣ; и тѣ изъ едно гърло въ три гласа запѣли пѣсенѣта на революцията! Робя се сепналъ, растворилъ на широко портитѣ си, изгърмѣлъ нѣколко пѣтя по адреса „нѣкому си“ — и слѣдъ това се присѣдинилъ къмъ двигателитѣ на бунта!

Послѣ *ужина* (икендия) площадитѣ и главнитѣ улици на Панагюрище се напълнили съ бунтовници; *500 души* отборъ юнаци заобиколили Бенковски, цалували орѣжието му и крайщата на войводската му мантия.